

CREATION RESEARCH EVIDENCE NEWS

No. 9/ 19 July, AD 2006

Greetings from John Mackay and the Creation Research Team around the world!

Mai multe informatii despre **Creation Research** gasiti la adresa <http://www.creationresearch.net>

© Copyright Creation Research 2006

Director general – John MACKAY, geolog

Reprezentant pentru Europa de Est – Romulus CAMPAN, teolog

Detalii suplimentare legate de traducerea in limba romana a buletinului informativ se pot obtine

la urmatoarele adrese de email: creationresearch@gmail.com si

intelligence_in_design@yahoo.com

INDEX

1. LAPTELE DE CANGUR VINE DE HAC BACTERIILOR
2. NUMARAND PASII DE FURNICA
3. EVOLUTIA SI VEVERITELE CALCATE DE MASINI
4. GATUL GIRAFEI SI FLUXUL SANGUIN
5. EMBRIONI FOSILI PRECAMBRIENI
6. SPECII NOI DE FLUTURI SUNT CREATE IN LABORATOR
7. DE CE NU AU EVOLUAT DINTII DE RECHIN

Intrebarile sau sugestiile dumneavoastra legate de acest buletin informativ pot fi trimise pe adresa de email: creationresearch@gmail.com si intelligence_in_design@yahoo.com

1. LAPTELE DE CANGUR VINE DE HAC BACTERIILOR

(The Australian Senior: June 2006 p.17)

Cercetatorii de la *Victorian Department of Primary Industries* au facut aceasta descoperire in timpul analizelor efectuate asupra laptelui marsupialelor. Ei au dorit sa afle cum supravietuiesc puii de cangur (care nu beneficiaza de un sistem imunitar complet) pana la varsta de 100 de zile cand incep sa produca anticorpi. Astfel au gasit in laptele de cangur un compus „super-potent”, care s-a dovedit a fi de 100 de ori mai efectiv ca penicilina in lupta impotriva bacteriilor rezistente la antibiotice, inclusiv a stafilococilor. Ben Cocks crede ca descoperirea ar putea avea un efect profund asupra sanatatii umane si animale. „Am facut descoperirea acum 1 an si de atunci am acumulat multe informatii legate de modul in care este produs si in care actioneaza. Din punct de vedere biologic-evolutionist, este foarte interesant ca nu exista nici un echivalent la oameni sau vite. Se pare ca mamiferele placentare au pierdut aceste gene anti-microbiene”. S-a dovedit ca acest compus este relativ usor de sintetizat iar urmatorul pas este de a vedea daca se poate folosi in siguranta la oameni. Echipa a si contactat deja companii biotehnologice pentru a dezvolta un eventual produs.

COM. ED. Cand spui ca „*mamiferele placentare au pierdut gene anti-microbiene*”, admiti de fapt ca este vorba de o schimbare prin degenerare, nicidecum de evolutie, mai ales daca adaugam informatia ca nu exista nici cea mai mica dovada ca mamiferele placentare au evoluat din cele marsupiale.

2. NUMARAND PASII DE FURNICA

(ScienceNOW 29 June 2006 and BBC News Online, 30 June 2006)

Biologii s-au intrebat cum reusesc furnicile care traiesc intr-un mediu omogen ca desertul sa gaseasca drumul inapoi la musuroi dupa ce se aventureaza la mari distante de acesta. Studii anterioare au aratat ca furnicile pot memora anumite repere naturale, insa atunci cand gasesc hrana ele nu se intorc pe acelasi drum, ci merg direct la musuroi. Asadar pot aproxima cat de mult s-au deplasat fata de musuroi si cat de departe sunt de acesta. De asemenea s-a observat ca pasul unei furnici este intotdeauna la fel de mare, ceea ce a facut pe cercetatori sa se intrebe daca nu cumva furnicile „tin cont” de cati pasi au facut. O echipa condusa de Matthias Wittlinger de la University of Ulm, Germany, au facut cercetari asupra furnicilor *Cataglyphis fortis* care se deplasau pentru a-si cauta hrana. Au colectat indivizi care se aventuraseră departe de musuroi si le-au modificat unora lungimea membrilor prin atasarea unor catalige miniaturale, ceea ce insemna ca fiecare pas va fi fost mai mare. Unui alt grup de furnici li s-au retezat din membre astfel incat pasii lor vor fi fost mai mici. Apoi au eliberat furnicile si le-au urmarit traseul inapoi spre musuroi. Furnicile cu catalige trecusera de musuroi inainte sa inceapa sa caute intrarea, cele cu picioare mai scurte nu au ajuns pana la musuroi, iar cele cu picioarele nemodificate au nimerit exact la locul de unde au plecat. Pentru a confirma ca furnicile se ghideaza dupa numarul de pasi atunci cand isi cauta hrana, cercetatorii au adus toate cele trei grupuri de furnici la musuroi si le-au urmarit din nou cand s-au parasit cuibul. De data aceasta toate furnicile s-au intors cu bine acasa. Mandyam Srinivasan de la Australian National University, Canberra, a spus: “provocarea este de a descoperi cum anume sistemul nervos inregistreaza si integreaza miscarile membrilor furnicii pentru a-i asigura acesteia cunostinta distantei pe care a parcurs-o”.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/5128604.stm>

COM. ED. Oricine a avut probleme la scoala cu trigonometria ar trebui sa fie impresionat de aceste mici vietati, deoarece ele nu doar „numara” pasii pe care ii fac, din moment ce nu urmeaza aceasi cale de intoarcere la musuroi. Cand isi cauta hrana, furnicile schimba deseori directia, asa ca trebuie sa tina cont de unghiurile intre diferitele directii parcurse si pasii pentru urmarea fiecărei directii. Daca un inginer ar proiecta un aparat pentru numararea pasilor si masurarea unghiurilor si distantelor, nimeni nu ar spune ca masinaria s-ar fi format din pura intamplare. Asadar orice biolog care a participat la experimentul anterior nu are nici o scuza pentru a nu crede ca furnicile sunt opera unui Proiectant Inteligent. De asemenea ne intrebam cand vor incepe procesele de aparare ale Drepturilor Furnicilor carora le-au fost amputate picioarele (fotografia alaturata).

3. EVOLUTIA SI VEVERITELE CALCATE DE MASINI

(New Scientist 22 April 2006, p11)

“Veritele fac exact acele lucruri pe care evolutia le-a invatat sa le faca, insa la momentul sau locul nepotrivit”. Ecologul Joel Brown de la University of Chicago, Illinois, pretinde ca multe veverite ajung sa fie ucise pe autostrada deoarece au petrecut milioane de ani de evolutie pentru a trece prin spatii deschise cat mai repede posibil, „fara a pierde timpul sa se uite in dreapta si stanga dupa pradatori de care oricum nu ar fi putut scapa”. Un alt exemplu, adus de Reed Bowman de la Archbold Biological Station, Lake Placid, Florida, este cel al gaitelor din tufarisurile din Florida. Gaitele din zonele urbane au perioada de imperechere mai devreme decat cele din zonele rurale datorita abundentei locuitorilor care hranesc pasarile din oras, insa semintele oferite de oameni nu sunt potrivite pentru dezvoltarea normala a puilor, care au nevoie mai ales de larve de insecte ce nu apar decat mult mai trziu, in primavara. Alte studii indica faptul ca luminile artificiale pot produce confuzie in randul pasarilor migratoare sau testoaselor

care tocmai au eclozat. Un exemplu de adaptare la viața de oras a fost observată la pitigoiul mare european. Păsările din oras cântă la o frecvență mai mare pentru a putea să comunice pe fundalul zgomotos al orașului. Brown a comentat: „multe dintre aceste specii de abia au început să se adapteze mediului antropic. Este un experiment cool al naturii.”

COM. ED. Ceea ce se întâmplă cu animalele de la oraș nu este evoluție. Veveritele care supraviețuiesc au învățat prin abilitățile pe care le aveau deja să se adapteze unui mediu în schimbare, din moment ce accidentele de pe autostradă selectează în mod natural veveritele neadaptate lăsând să trăiască doar indivizii care au reușit să traverseze sau care au rămas de partea cealaltă. Veveritele rămân veverite, cele care nu învățau lecția de adaptare vor muri. Într-adevăr, „supraviețuirea celui mai apt” și „selectia naturală” sunt prezente, dar nici urma de evoluție. Adaptarea, supraviețuirea și selecția sunt procese reale dar ele nu produc tipuri noi de animale.

4. GATUL GIRAFEI ȘI FLUXUL SANGUIN

(ScienceNOW 16 June 2006 and Journal of Experimental Biology vol. 209, No. 13, 1 July 2006)

Biologii au făcut de mult speculații asupra modului în care sângele girafei ajunge la creier în condițiile în care acesta se poate situa la o distanță de 2 metri deasupra inimii. Una dintre explicații era „teoria sifonului”, care susținea că sângele venos jugular „tragea” în sus sângele arterial carotidian. O altă spune că inima este suficient de puternică pentru a pompa sângele spre creier. Un grup de cercetători de la University of Wyoming au construit un model cu tuburi și o pompă electrică. Teoria sifonului avea efect doar când erau folosite tuburi rigide, experimentul nefiind satisfăcător în cazul tuburilor elastice, așa cum sunt vasele de sânge în realitate. Zoologul Graham Mitchell a declarat că rezultatele explică de ce girafele au o presiune arterială cu mult mai ridicată decât oamenii, însă crede de asemenea că manșeta musculară de la baza venei jugulare este importantă în regularizarea circulației, mai ales atunci când animalul își ridică capul după ce se adaptează.

Journal of Experimental Biology article: <http://jeb.biologists.org/cgi/content/full/209/13/iii?etoc>

COM. ED. În ciuda lipsei dovezilor fosile evoluționiștii cred că girafele și-au dezvoltat în mod spontan gâturi lungi și selecția naturală a favorizat speciile cu gâturi mai lungi să supraviețuiască în dauna celor care aveau gâturi mai scurte. Probabil prin același proces misterios inima a fost întărită simultan cu vasele sistemului circulator care să asigure fluxul sanguin necesar. Experimentul descris ne atrage atenția asupra faptului că este nevoie de mai mult decât de oase și țesuturi mai lungi pentru a constitui o girafă. Este mai rezonabil să crezi că girafele au fost proiectate ca animale complet dezvoltate, cu combinația potrivită de oase, mușchi și sistem circulator, care să constituie împreună o girafă funcțională.

5. EMBRIONI FOSILI PRECAMBRIENI

(Science vol. 312, p1587, p1644, 16 June 2006)

Paleonologii care studiau fosfatiile din Formațiunea Doushantuo din Weng'an, Guizhou Province, China, au găsit sute de embrioni fosilizați. Embrionii se aflau în stadii foarte timpurii de dezvoltare și erau grupați în mici ciorchine, dar se puteau totuși observa diferențieri în structura corpului lor. Vârsta rocilor în care s-au descoperit embrionii este considerată a fi de 580 de milioane de ani, când se presupune că existau doar forme simple de animale, precum meduzele. Totuși, embrionii „se aseamănă unor animale moderne cu simetrie bilaterală, ca anelidele sau

molustele”. Aceasta ar insemna ca un mare numar de animale complexe au existat cu zeci de milioane de ani inaintea *exploziei Cambriene* – perioada in care paleontologii presupun ca animalele cu corpul tare au inceput sa prolifereze pe masura modelarii noilor tipuri de ecosisteme.

COM. ED. Aceste descoperiri ofera suport Genezei din doua motive. Unul este acela ca descoperirile sunt o dovada ca viermii, molustele sau alte organisme cu simetrie bilaterala nu s-au modificat din momentul aparitiei lor, chiar si daca ar fi sa dam credit tabelului geocronologic, ceea ce este exact ceea ce s-ar intampla daca tipurile de animale ar fi fost create separat si ar fi fost programate sa se inmulteasca dupa „soiul” lor. Al doilea motiv este acela ca structurile microscopice delicate ale embrionilor pot fi diagnosticate de cercetatori doar daca a existat o ingropare rapida in sediment, altminteri ar fi ditruse de bacterii si de procesele de alterare chimica. Asta s-ar intampla in cazul unei catastrofe diluviene.

6. SPECII NOI DE FLUTURI SUNT CREATE IN LABORATOR

(BBC News Online and ScienceNOW 14 June 2006)

Heliconius heurippa este o specie de fluture cu pete galbene si rosii pe aripi, care o fac sa para o combinatie intre modelele altor doua specii de *Heliconus sp.*, (prezentate in fotografiile de la sfasitul acestui articol) sugerandu-se astfel ca *H. heurippa* este o specie hibrid. Pentru a verifica teoria, un grup de cercetatori de la Smithsonian Tropical Research Institute din Panama, au incrucisat in laborator cele doua specii de fluture si au obtinut progenituri cu aceleasi modele pe aripi ca *H. heurippa*, care produceau urmasi fertili pentru urmatoarele trei generatii. Acest rezultat a facut ca biologii evolutionisti sa spuna ca hibridizarea poate fi o cale prin care se pot obtine noi specii. Desi este destul de greu de demonstrat, oamenii de stiinta sustin ca pestele spada, ciclurile africane (specie de peste – n. tr.), mustele de otet *Ragoletis* si vulpea rosie americana, ar putea fi produsul speciatiei prin hibridizare.

BBC article: <http://news.bbc.co.uk/1/hi/sci/tech/5080298.stm>

COM. ED. Faptul ca cele doua specii de fluture pot produce urmasi fertili demonstreaza clar ca avem de a face de fapt cu o singura specie. Totusi termenul „soi” folosit in Geneza nu poate fi echivalat cu termenul modern „specie”, ceea ce s-ar putea explica prin aceea ca in cadrul soiurilor create s-au produs separari, iar grupurile rezultate nu se mai incruciseaza in conditii naturale, populatiile respective ocupand nise diferite. Acesta poate fi un exemplu de speciatie (sau *microevolutie* –n. tr.), nicidecum nu este vorba de evolutie (*macroevolutie* –n. tr.). Daca aceste grupuri se incrucieaza, este vorba de hibridizare, care iarasi nu este evolutie. Aceste procese, speciatia si hibridizarea, nu au ca rezultat producerea unor soiuri absolut noi si diferite de cele existente.

7. DE CE NU AU EVOLUAT DINTII DE RECHIN

(New Scientist 18 Feb 2006, p17)

Chuck Ciampaglio de la Wright State University, Ohio, a studiat dintii pradatorilor marini din ultimii 100 de milioane de ani, incluzand aici rechini, reptile si mamifere. Dupa ce a masurat dimensiunile totale, dimensiunile in sectiuni, marimea si numarul cuspizilor, a intocmit o clasificare in care a separat „cinci tipuri de design, cu functii distincte”. Reptilele marine aveau „dinti grosi, conici si ascutiti, capabili sa perforeze si sa zdrobeasca prada”, iar rechinii din aceeasi perioada aveau „o varietate de tipuri de dinti, ca dinti mici cu coroana joasa buni pentru

apucarea prazii, sau dinti puternici pentru a zdrobi cochiliile animalelor cu corpul moale”. Mamiferele marine aveau fie dinti conici si ascutiti, fie dinti taietori ca rechinii. Deoarece se crede ca reptilele marine au disparut inaintea aparitiei mamiferelor marine, o nisa ecologica pentru animale cu dinti ascutiti si conici ramane neocupata pentru mai bine de 15 milioane de ani. Chiar daca rechinii au continuat sa locuiasca in aceste medii, ei nu si-au evoluat structuri dentare care sa le permita consumarea prazii ramase fara un dusman natural dupa disparitia reptilelor marine.

COM. ED. Evolutionistii pretind pretind deseori ca noi tipuri de vietati evolueaza pentru ca altele dispar si lasa in urma lor nise vacante, ca de exemplu extinctia dinozaurilor care ar fi favorizat proliferarea mamiferelor primitive si evolutia acestora spre multele tipuri de mamifere care habiteaza acum Terra. Totusi, pentru ca o creatura sa-si dezvolte noi caractere este nevoie de informatie genetica noua. O nisa ecologica parasita nu poate oferi acest lucru. Dovezile fosile lasate de rechini par sa armonizeze isoriei biblice. Cei mai vechi rechini au fost gasiti ca animale complet formate, distincte si clar identificabile ca fiind rechini. De atunci, unii dintre ei au disparut, altii si-au pierdut din dimensiuni, dar toti cei care au supravietuit se reproduc „dupa soiul lor”.